RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 124.412 van 20 oktober 2003
in de zaak A. 130.916/X-11.227.

In zake : Michel GUILLAUME,
die woonplaats kiest bij
Advocaat J. GHYSELS en P. FLAMEY,
kantoor houdende te 1050 BRUSSEL,
Aarlenstraat 25

tegen :

1. de gemeente TERVUREN,
die woonplaats kiest bij
Advocaat D. LINDEMANS,
kantoor houdende te 1000 BRUSSEL,
Keizerslaan 3,
2. het Vlaamse Gewest,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat M. van DIEVOET,
kantoor houdende te 1000 BRUSSEL,
Koningsstraat 15.

tussenkomende partij :

1. François SERWEYTENS de MERCX,
2. Antonia de FAVEREAU de JENERET,
die woonplaats kiezen bij
Advocaat M. DENYS,
kantoor houdende te 1000 BRUSSEL,
Grote Hertstraat 12.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE Xe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Michel GUILLAUME op 23 december 2002 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 28 oktober 2002 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Tervuren waarbij de aanvraag tot wijziging van de op 24 december 1971 aan Camille HARDY verleende verkavelingsvergunning nr. 297/FL/43 wordt ingewiligd;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur J. CLEMENT;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 2 april 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 16 mei 2003;

Gehoord het verslag van Staatsraad C. ADAMS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat J. GHYSELS, die verschijnt voor de verzoekende partij, van Advocaat F. DE PRETER die, loco Advocaat D. LINDEMANS, verschijnt voor de eerste verwerende partij, van Advocaat M. van DIEVOET, die verschijnt voor de tweede verwerende partij, en van Advocaat T. DEWANDRE, die verschijnt voor de tussenkomende partijen;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur J. CLEMENT;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat François SERWEYTENS de MERCX en Antonia de FAVEREAU de JENERET met een verzoekschrift van 27 januari 2003 hebben gevraagd om in het administratief kort geding te mogen tussenkomen; dat er grond is om het verzoek in te willigen;

1. De feiten

Overwegende dat de tussenkomende partijen eigenaar zijn van een perceel grond, gelegen aan de Jan Van Boendaelelaan 10A te Tervuren, gekadastreerd aldaar tweede afdeling, sectie G, nr. 80b²; dat het perceel lot 2 is van een op 24 december 1971 vergunde verkaveling;

Overwegende dat de tussenkomende partijen op 17 juli 2002 een wijziging van voormelde verkavelingsvergunning vragen, meer bepaald de toelating voor afritten naar ondergrondse garages in de achteruitbouwstrook, het plaatsen van loodrechte dakvensters in dezelfde lijn als de gevelvlakken en het optrekken van de maximum bebouwbare oppervlakte van 220 m² naar 275 m²; dat na een openbaar onderzoek en voorwaardelijk gunstig advies van de gemachtigde ambtenaar het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Tervuren met de thans

bestreden beslissing de toelating geeft voor een ondergrondse garage onder bepaalde voorwaarden, het plaatsen van loodrechte dakvensters weigert en de verhoging van de bebouwbare oppervlakte toelaat tot 250 m²;

2. Beoordeling

2.1. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.2. Overwegende dat de verzoekende partij wat de tweede voorwaarde betreft in essentie aanvoert dat zij op het belendende perceel woont, dat haar woning totaal "in de verdringing" geraakt door de vergroting van de bebouwbare oppervlakte op het perceel van de tussenkomende partijen, dat het kwestieuze perceel in een woonpark ligt, dat door de bestreden beslissing een breuk met het harmonieuze geheel, gevormd door de vijf andere kavels, ontstaat en dat een zeldzame libanonceder zal moeten worden gekapt;

2.3. Overwegende dat de eerste verwerende partij in essentie antwoordt dat de verzoekende partij niet aantoont dat haar eigen woning in de verdringing komt door de beperkte uitbreiding van de bebouwbare oppervlakte op het perceel van de tussenkomende partijen, dat de andere kaveleigenaars de aanvraag mee hebben ondertekend zodat zij alvast niet van mening waren dat het harmonieuze geheel van de verkaveling zou worden geschonden, dat de verzoekende partij dat harmonieuze karakter niet in concreto aantoont noch de schending ervan, dat de kenmerken van het woonpark niet worden tenietgedaan want dat de woondichtheid dezelfde blijft, dat de verzoekende partij niet aantoont welk nadeel zij lijdt door het kappen van de libanonceder nu zij zelfs niet bewijst dat zij uitzicht op die boom heeft en dat het aangevoerde nadeel te algemeen is met telkens een herhaling van het eigen standpunt;

2.4. Overwegende dat de tweede verwerende partij in essentie antwoordt dat de verzoekende partij niet concreet en pertinent aantoont waarom een vergroting van de bebouwbare oppervlakte van 220 m² tot 250 m² op een perceel van 20 are voor haar een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zou vormen, dat de

kwestieuze libanonceder zich nu ook al in de bouwzone bevindt en dat het slechts om één boom gaat;

2.5. Overwegende dat de tussenkomende partijen in essentie aanvoeren dat het voorgehouden nadeel hypothetisch is omdat nog geen bouwvergunning is gegeven, dat een grotere bebouwbare oppervlakte niet noodzakelijk een groter bouwvolume betekent, dat het aangevoerde nadeel te algemeen is omdat het bijgebrachte verslag van een landmeter niets zegt over verdringing van de woning van de verzoekende partij, evenmin als over het zwembad dat deze laatste zelf heeft laten aanleggen, dat de kenmerken van het woonpark behouden blijven en dat niet duidelijk is waarom de verwijdering van de ceder, die niet echt een uitzonderlijke boom is, een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zou vormen, temeer daar de tussenkomende partijen zonder de bestreden beslissing al een kapvergunning zouden kunnen vragen en de verzoekende partij zelf een aantal bomen heeft gerooid voor de aanleg van haar zwembad;

2.6. Overwegende dat uit de gegevens van de zaak blijkt dat met de bestreden beslissing de vergunning wordt gegeven voor een verhoging van de bebouwbare oppervlakte met 30 m² van 220 m² tot een totaal van 250 m², dit op een perceel van ongeveer 20 are en op minstens 16 meter afstand van de woning van de verzoekende partij; dat de verzoekende partij op geen enkele wijze aannemelijk maakt dat daardoor haar woning in de verdringing zou komen of dat de kenmerken van het woonpark zouden worden teniet gedaan doch zich beperkt tot het debiteren van algemeenheden; dat de verzoekende partij er met betrekking tot de libanonceder aan voorbijgaat dat deze zich onder de gelding van de oorspronkelijke verkavelings-vergunning reeds in de bouwzone bevindt en dat daaraan niets wordt veranderd door de vergunde uitbreiding van die bouwzone; dat de verzoekende partij geen concrete gegevens bijbrengt waaruit kan blijken dat voornoemde nadelen ernstig zijn;

Overwegende dat uit de uiteenzetting van de verzoekende partij niet blijkt dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bestreden besluit een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen in de zin van artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;

3. Overwegende dat niet is voldaan aan de tweede door voornoemd artikel 17, § 2, opgelegde voorwaarde om de schorsing van de tenuitvoerlegging te kunnen bevelen; dat die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het verzoek tot tussenkomst van François SERWEYTENS de MERCX en Antonia de FAVEREAU de JENERET in de vordering tot schorsing wordt ingewilligd.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 3.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

De kosten van de tussenkomst in de schorsingsprocedure, bepaald op 250 euro, komen ten laste van de tussenkomende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op 20 oktober 2003, door :

de HH.	C. ADAMS,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
	W. GEURTS,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

W. GEURTS. **C. ADAMS.**